

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt I. Quomodo à Deo fides Christiana, his Apparitionibus Christi sub
peregrinis speciebus promouetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

CAPVT I.

Quomodo à Deo fides Christiana, his Apparitionibus Christi, sub peregrinis speciebus promoueatur?

<i>Promouetur primùm ipsa fides in genere;</i>	<i>Magnum argumentum ex ipsis sumitur, pro tribus dictis articulis.</i>
<i>Quia in quibusdam nihil aliud potuit esse propositum.</i>	<i>Sed tamen, non autoritate harum Apparitionum tantùm, in dictis nituntur Christiani:</i>
<i>Confirmantur deinde iisdem, quidam fidei articuli, de veritate Eucharistia;</i>	<i>Sed præterea verbo Dei, Traditione maiorum,</i>
<i>De sufficientiâ alierius speciei;</i>	<i>Consensione totius Eccl. sã.</i>
<i>De Sacramento extra usum.</i>	

1. **N**ouum non est Deo, homines per miracula, resque prodigiosas, vel ad fidem, Christianamque religionem adducere; vel in fide susceptam semel, nutantes confirmare, & conseruare. Intellexit hoc B. Apostolus. Vnde de quodam, quasi miraculorum genere loquens, Linguæ, inquit, in signum sunt, non fidelibus, sed infidelibus. 1. Cor. 14.

2. Et Christus Dominus id suo exemplo, suamque doctrinam egregie confirmat, quando discipulos Ioannis Baptistæ, ad se causam instructionis missos, ad miracula reuocat; ex his ipsos volens intelligere, quid credere, quid de se sentire debeant. Euntes, inquit, renuntiate Ioanni, quæ audistis, & vidistis: Cæci vident, claudi ambulant, leprosi mundantur, surdi audiunt, mortui resurgunt,

pauperes Euangelizantur, Matth. 11. Idem docet, idcirco nō sine infidelitatis peccato magno esse Iudæos, quod etiā postquam præclara eius opera in miraculorum patratiōne vidissent, ipsi tamen non crederent. Si inquit, Ioan. 15. opera non fecissem in eis, quæ nemo alius fecit, peccatum non haberent. Hinc & Apostolos, quos fidei propagandæ gratiâ, in vniuersum mundum misit, virtute miraculorum voluit esse instructos. Ita enim, Matth. 10. ad eosdem, Euntes, inquit, prædicate dicentes: quia appropinquauit regnum cœlorum, infirmos curate, mortuos suscite, leprosos mundate, & dæmones eiicite. Et postquam secundò, iam ad cœlum ascensurus, hæc ipsis mandata dedisset, Marci, vlt. dicitur, quod profecti prædicauerunt, vbique, Domino cooperante, & sermonem confirmante sequentibus signis.

3. Duobus autem modis miracula, siue prodigia in fidei negotio seruiunt, & seruiuerunt. Nam vel caput religionis & fidei, siue ipsam religionem confirmant, veramque conseruant; vel certa quædam, & singularia Christianæ religionis dogmata, v. g. Christi diuinitatem, processionem Spiritus S. à Patre, virtutemque Sacramentorum nouæ legis, mortuorum resurrectionem, purgatorias post hanc vitam, animarum pœnas.

4. In priori modo, seruiuerunt propemodum, quæ à Christo patrabantur atque Apostolis, qui vbique prædicabant, sermonem confirmante Domino, sequentibus signis. In posteriori plura, quæ iactò aliquali fundamento Christianæ religionis, acciderunt. Qualia sunt aqua euanesceus, pro Baptismo non repetendo, de quo Nicephor. lib. 14.

lib. 14. cap. 17. Variæ Apparitiones piè defunctorum, viuorum subsidia postulantium, de quibus in append. ad lib. de Apparitionibus omnis generis spirituum. Mortuorum quorundam ad præsentem vitam reditus, de quibus vtrumque testamentum. Ampulla Chrifti, quæ inter ipsa saxa proiecta, integra permansit, pro testimonio Sacramenti confirmationis, de quâ Optat. Milleuit. Denique p. Chrifti diuinitate confirmandâ, tempore Arii, primum Chriftus in formâ pueri, apparens Petro Alexandrino, & querens vestem suam ab Ario scissam, apud Sur. to. 6. 15 Nouemb. Deinde subscriptiones duorum Episcoporum, Chrysanthi atque Musonij, qui ex hâc vitâ discesserunt, cum nondum definitioni Nicænæ Synodi subscripsissent. De his enim prodidit Gregor. Cæsariensis, apud Lippom. to. 6. in orat. de Nicænâ synodo, quod superstites Concilij Nicæni patres, ad communem locum, in quo dormiebant, accesserint, hâcque ad mortuos oratione sint vsi: O fratres dixerunt, & Patres, præclarum nobiscum, certamen decertastis, cursum perfecistis, fidem seruastis. Si ergo, quod factum est, Deo gratum iudicatis (nunc enim purius cernitis,) ne quid sit impedimento, quo minus vos quoque decisionem subsignetis. Hæc simul & dixerunt, & signatâ decisione, sanctorum Patrum loculo impositâ, totam illam noctem in somnem peragunt in oratione. Die autem sequenti, cum venissent ad loculum, solutis quæ erant imposita signaculis, cum sanctam reuoluissent decisionem, inuenerunt sanctorum Patrum ad eos adiectas subscriptiones &c.

5. Atque, vt Deo in aliis fidei Christianæ articulis

propositum fuit, non rarò mentes hominum miraculis inducere & confirmare : ita fuit in grauiſſimo difficillimò-que SS. Eucharistiæ ſacramento. Nam & pro hoc voluit ſeruire miracula, atque prodigia noſtrarum Apparitionũ: & quod hic eſt ſingulare, valere non tantũ ad quosdam articulos fidei de Eucharistiã, hominibus perſuadendos: ſed etiam ipſam Chriſtianæ religionis vniuerſæ, ſanctitatem demonſtrandam.

6. Et ità rem ſe habere in his Apparitionibus, videmur poſſe rectè colligere, ex allatis à nobis, p. I. c. I. exemplis. Exiſtimamus in illis Deo præcipuo auctori, propositum fuiſſe, nunc ſanctitatem, integritatem Chriſtianæ religionis indicare, nunc Chriſtianum populum in quibusdam articulis, de hoc Sacramento erudire.

2. Magnã ergo prouidentiã hæ Apparitiones fiunt, ſed maiori bonitate & clementiã. Prouidentiã quidem, quia hominum ingenio ſe diuina ſapientia accommodat, & quibus illi rebus maximè mouentur, (vtique inſolitũ & inuſitatis,) eiſdem hic mouet. Bonitate verò atque clementiã vtitur, quando nullam rationem ſalutis noſtræ comparandæ, confirmandæ & conſeruandæ negligit. Sed doceamus, quid in fidei negotio, hæ Apparitiones promoueant.

8. Valent igitur primũ, ad Chriſtianæ fidei in genere, integritatem, ſanctitatemque demonſtrandam. Et hoc omnes facere, non difficile docetur; minimum enim noſtræ religionis caput, miraculo doceri nequit, quin eodem non vniuerſa Chriſtiana religio confirmetur. Sed tamen quædam ex Apparitionibus videntur eſſe, in quibus
hoc

hoc vel solùm, vel maximè Deo propositum fuit, vt Christiane religionis sanctitatis, testimonium diuinitus acciperetur. Tales existimo ex recensitis à nobis, p. i. c. i. Apparitionibus, duas fuisse; alteram V Vindekindo factam, cuius meminit Krantz. alteram factam Hebræo, quam in vitâ Basilij, refert Amphilocheus.

9. Nam primum, hic bonum atque emolumentum illorum, quibus Apparitiones hæ factæ sunt, Deo fuisse propositum, nemo dubitare potest. Quid ita? Quia Apparitio, vel in miraculorum est habenda numero; vel certè Angelorum fuit opus. Prius illud sine bono ipsorum, quibus facta est, non perfectum fuit, quemadmodum nec vllum, quod in alicuius gratiam Deus operatur, miraculum. Neque hoc desideramus, si Angelorum hic opus agnoscamus: hi enim cum Dei ministros agant, aliud quàm Deus velle, nulla ratione possunt.

10. Quod verò bonum hic aliud esse potuit, quàm vt veram illi, salutaremque reciperent de fide Christianâ opinionem, animùmque ad eandem amplectendam adiiicerent? Neque enim, quod in his etiam Apparitionibus accidere solet, propositum esse potuit, vt confunderentur & arguerentur ipsi hæc visione: quia pio sinceròque animo, cupiebant Christianæ religionis mysteria intelligere, quod laude, non reprehensione dignum erat. Neque Deus illorum consolationem spiritualem, præcipuè spectauit; illa enim bene in fide fundatis, & qui excellenti in Deum caritate flagrant, quales illi non erant, vt plurimùm conceditur. Neque vt à vitiis declinarent, & in virtutum studia incumberent; nam & hoc fidei requirit fundamenta,

ta, sine quibus nulla vera, solidaque virtus subsistit. Itaque visione hâc, eos Deus dignatus est, vt ad Christianæ religionis professionem adducerentur.

11. Et hoc subsecutus effectus probauit. Nam Spiritui S. post Apparitionem factam, non restiterunt; mox animum ad religionem Christianam adiecerunt. Et ille quidem in Germaniâ, magno Germanorum commodo: hic in Græciâ, cum suo suorûmque fructu non pœnitendo, Res ex, p. 1. c. 1. est clara.

12. Non verò leue calcar, attulit vtrique visio. Quid enim aliud aut debuerunt, aut potuerunt existimare, quàm Dei singulare opus esse, quam habebant Apparitionem? Profecò hoc agnouit Imperator Carolus; hinc hæc ipsius vox: Plus tibi aliquid V Vindekinde à Deo, quàm cunctis Sacerdotibus, & nobis concessum est. Sit igitur, hic primus finis, qui Deo in his Apparitionibus, ad fidei negotium agendum propositus est.

13. Alter est, quod iisdem, iam Christianos atque fideles, in fidei quibusdam articulis erudiat atque confirmet. Primùm enim Apparitiones hæ, de veritate Corporis Christi in Eucharistiâ dubitantes, confirmârunt. Deinde, indoctiores quosdam erudierunt, sufficere alteram speciem communicaturis; & non minùs Christi sanguinem percipere eos, qui sub alterâ panis specie sacramenta accipiunt, quàm qui sub vtrâque panis & vini. Tertio, verum perfectumque Sacramentum esse Eucharistiam, etiâ extra omnem sumentium vsu.

14. Magna hæc vtilitas est harum Apparitionum, quia magna incumbit Christiano populo necessitas, ne
de

de horum vlllo dubitet; dubitare enim sine præfenti animæ salutisq̄ue discrimine non potest. Quocirca & anathema in contrarium sentientes, ferunt Patres Concilij Tridentini. Pro necessariâ professione veritatis corporis Christi, est Canon. 1. sess. 13. vbi sic habetur. Si quis negauerit, in SS. Eucharistiæ Sacramento contineri verè, realiter, & substantialiter corpus & sanguinem, vnâ cum animâ & diuinitate, Domini nostri IESV Christi, anathema sit. Pro sufficientiâ alterius speciei, est Canon. 3. sess. 21. Si quis negauerit totum ac integrum Christum, sub vnâ panis specie sumi, anathema sit. Pro veritate sacramenti extra vsu, est Canon. 4. sess. 13. cuius hæc sunt verba: Si quis dixerit peractâ consecratione, in admirabili Eucharistiæ Sacramento, non esse corpus, & sanguinem Domini nostri IESV Christi; sed tantùm in vsu, dum sumitur; non autem, antè, vel post; & in hostiis, seu particulis consecratis, quæ post Communionem reseruantur, vel supersunt, non remanere verum corpus Domini, anathema sit.

15. Egregiè verò, pro singulis his tribus, nostræ Apparitiones Christi sub peregrinis, speciebus valent. Pro veritate enim Christi in Eucharistiâ, sunt sequentes. Primùm, facta matronæ, in præfentiâ B. Gregorij; deinde facta Sacerdoti inter Missarum solennia; tertio, facta Abbati ad preces duorum sociorum; quarto, facta Episcopo Amalphitano, &c. Cum enim hi omnes, vel de veritate corporis Christi in Eucharistiâ addubitarent; vel de elementorum in consecratione, transubstantiatione; quidnam verè realiterque sub Sacramentalibus speciebus contineretur, bene Deus demonstrauit, quando species ipsæ nunc in

P

car-

carnem , nunc in sanguinem , nunc in puerum atque infantem, sunt transmutatæ.

16. Quod non minus, sanguis Christi in Sacramento percipiatur, alterâ panis specie porrectâ, quàm utrâque panis & vini: & præterea, quod sanguis à corpore Christi diuisus non sit, nôrunt quidem doctiores sine exhibitione harum peregrinarum formarum; indoctiores autem id faciliùs docentur, quando hostias obseruant nunc fluere, nunc madere sanguine. Atque hoc etiam Deo in his Apparitionibus propositum fuisse, quidam idcirco faciliùs credunt, quod eo tempore cruentæ hostiæ sint obseruatæ, quo Hæretici impotentiùs calicem vrserunt.

17. Similiter magnum argumentum ex iisdem Apparitionibus sumitur, vt credatur extra vsum, verum Sacramentû Eucharistiæ existere, Christumque Sacramento præsentem esse: non solùm dum sumitur, vt quidam ineptè somniant, verùm etiam, quando de sumptione nulla est cogitatio. In alueario proiectum Sacramentum, verum Christi corpus cõtinuisse, probat forma speciosissimi pueri, in quam videbatur mutatum, teste Petro Cluniac, lib. 1. de mirac. c. 1. & tamen nullus eo tempore erat Sacramenti vsus. Sic vsus hostiæ Sacramentalis non erat, vt pugionibus confoderetur; & tamen sanguis ex hostia fluens, certum præsentia Christi, erat argumentum.

18. Et hæc quidem Deo hisce Apparitionibus proposita fuisse, facile crediderim; tum præsertim, quando aliorum finium, quos hic quoque intendere solet, rationem non habuit. Interim, si aliud propositum fuit, profecto ad hos, de Eucharistiæ Sacramento articulos roborandos

dos, has Apparitiones plurimùm posse, nemo prudens negauerit.

19. Id addiderim pro sciolis quibusdam, non omne nos causæ nostræ Eucharistiæ præsidium in his ponere, vt illi nobis per calumniam obiiciunt; quasi fundamenta fidei nostræ, nudis, & non satis certis Apparitionibus, atque reuelationibus confirmemus. Non tam inepti sunt Catholici, vt hæc suæ professionis existiment præcipua præsidia. Habent pro hâc, quemadmodum & aliis omnibus, fundamenta firmiora, certioraque: Dei verbum, traditiones diuinas, consensum vniuersalis Ecclesiæ, &c. Ad quæ, cum Apparitiones hæ accedunt, & firmiùs faciliùsque credimus, & pluribus argumentis vrgemur, diuinæ bonitatis atque clementiæ, agnoscere atque prædicare, erga nos promptum studium.

Additiones.

Miraculosum Sacramentum Augustæ, Catholicam Religionem generatim,

Et speciatim, tres articulos de Eucharistiâ confirmat.

Quatuor sunt gradus miraculo-

rum: quoad substantiam, subiectum, modum, & ex providentiâ Dei.

In quarto gradu est miraculosum Sacramentum Augustæ.

I. **Q**uod Deus alibi egit, vt Catholicam religionem Apparitionibus & miraculis Eucharisticis confirmaret, id vel maximè Augustæ Vindelicorum, in miraculoso apud S. Crucem Sacramento, spectâsse videtur: vt Lutherani præcipuè, vbi errorum suorum

fymbolum, Confessionem inquam, Augustanam, primò editum gloriantur: ibidem veram religionem confirmari videant, splendore miraculorum. Quorum ipsi nullum pro se afferre possunt, indigni qui de contemptu miraculorum audiantur: quibus cum fidem adimunt, omnem historiam è rebus humanis tollunt. Cur enim magis Livio, Tacito, Sallustio de rebus Romanorum, quàm S. Gregorio in Dialogis, S. Augustino, aliisque prodigia, quibus fidei nostræ mysteria cõfirmata sunt, narrãtib; credamus? Aut, cur minorem fidem tribuamus recentioribus miraculis, quàm veteribus, cum vtraq; eadem religionis dogmata, de Eucharistiã maximè, confirment?

2. Sunt certè miracula proprium opus Dei, & sicut sigillum testatur de voluntate Principis, sic ipsa veram Religionem nobis explicant. Vnde rectè dixit Richardus de S. Victore l. i. de Trinit. c. 2. Nonne cum omni confidentiã, Deo dicere poterimus: Domine, si error est, à te ipso decepti sumus? Nam ista in nobis tantis signis, & prodigiis confirmata sunt, & talibus, quæ non nisi per te fieri possunt.

3. Sed speciatim tres de Eucharistiã articulos hoc capite memoratos, Augustanæ hostiæ prodigio stabiliri palàm est. Veritatem quidem ac præsentiam corporis Christi in Sacramento verè colligimus; non enim apparet quid magis eã re spectare Deus voluerit. Qui hanc aliãque prodigiosas Christi Apparitiones, in Sacramento sub peregrinis speciebus, fidelium oculis tum obiecit: cum paulo ante Abailardus, Petrus de Bruis, eiusque discipulus Henricus à quo dicti Henriciani, & paulo post Albigen-
ses

tes, tum alios Orthodoxæ Religionis articulos, tum vel præcipuè veritatem Corporis & Sanguinis Christi in Eucharistiâ impiè conuellerent; vt tempora annosque conferenti manifestum erit.

4. Vnâ deinde specie, non minus quàm sub vtrâque, totum Christum, eiúsque corpus & sanguinem contineri, sanguinea Miraculosi Sacramenti nostri forma demonstrat. Et cruento rubore, Lutheranos cogit erubescere, qui dum Christum sub vtrâque specie, sibi deberi pugnant: sacerdotibus ritè consecratis destituti, eundem sub neutrâ percipiunt.

5. Extta vsu denique, & sumptionem, Christum in Sacramento præsentem esse, rectèque illud asseruari & adorari, quoad species, panis & vini substantiæ conseruandæ necessariæ, durant: idem hoc verè Augustum, Augustæ Sacramentum testatur. Huic enim diuinum cultum supra annos quadringentos & quadraginta, tot fidelium populorum deuotio, constantissimè exhibuit: Deo qui falsitatis testis esse non potest, hunc sensum & cultum confirmante sequentibus signis, tanto numero tamque manifestis sæpe, solius potentiæ suæ argumentis: vt ambigendi locus, relictus non sit nisi iis, quibus certissima, quæque videntur controuersa, quibusque nihil certi est, nisi quod ipsi somniant.

6. Neque mouere debet, quod supra dictum est, Apparitiones eiusmodi, vel esse miraculum, vel Angelorum opus, quatenus illorum operâ perficiuntur, neque naturales ipsorum vires, secundarumque causarum, quas assumunt,

excedunt, ideòq; quamuis naturales nō videantur, reuera tamen naturales esse, diciq; posse ac debere: item, actiuorū passiuorūque coniunctione, peregrinos colores qualis est sanguinis, in species Eucharisticas induci. Non enim, quod prodigium cruentæ & carneæ formæ, in SS. Sacramento Augustæ, ab Angelis perfectum sit aut perfici potuerit: ideo miraculosum dici, aut censerī non debet, aut quidquam illius veritati ac venerationi decedit.

7. Nam rectè, quatuor miraculorum gradus, distinguit Ioan. Malderus, Episcopus Antuerpiensis, 2. 2. q. 1. a. 5. S. 3. Et tres primi quidem, sumuntur ex S. Thom. 1. p. q. 105. a. 8. Dicitur, inquit, aliquid miraculum per comparisonem ad facultatem naturæ, quam excedit. Et ideo secundum quod magis excedit facultatem naturæ, secundum hoc maius miraculum dicitur. Excedit autem aliquid facultatem naturæ, tripliciter. Vno modo, quantum ad substantiam facti. Sicut, quod duo corpora sint simul, (per penetrationem, vt contigit cum Christus natus est de Virgine, & surrexit de clauso sepulchro, & clausis ianuis intrauit ad discipulos,) vel quod Sol retro cedat, aut quod corpus humanum glorificetur, quod nullo modo naturæ facere potest. Et ista, tenent summum gradum in miraculis.

8. Secundò, aliquid excedit facultatem naturæ, non quantum ad id, quod fit, sed quantum ad id, in quo fit. Sicut resuscitatio mortuorum, & illuminatio cæcorum, & similia. Potest enim natura caussare vitam, sed non in mortuo; & potest præstare visum, sed non cæco. Et hæc, tenent secundum locum in miraculis.

Ter-

9. Tertio modo, excedit aliquid facultatem naturæ, quantum ad modum, & ordinem faciendi. Sicut, cum aliquis subito per virtutem diuinam, curatur à febre, absq; curatione, & consueto processu naturæ in talibus; & cum statim aer in pluias densatur, absque naturalibus caussis, sicut factum est ad preces Samuelis & Eliæ. Et huiusmodi tenent infimum locum, in miraculis. Quælibet tamen horum, habent diuersos gradus, secundum quod diuersimodè excedunt facultatem naturæ, ait S. Thomas. Qui ibid. q. 110. a. 4. negat sufficere ad rationem miraculi, si aliquid fiat præter ordinem, naturæ alicuius particularis. Quia sic, cum aliquis proiicit lapidem sursum, miraculum faceret, cum hoc sit præter naturam lapidis. Ex hoc ergo, aliquid dicitur esse miraculū, ait S. Thomas, quod sit præter ordinem totius naturæ creatæ. Hoc autem non potest facere, nisi Deus. Quia quicquid facit Angelus, vel quæcunq; alia creatura, propriâ virtute, hoc fit secundum ordinem naturæ creatæ; & sic non est miraculum. Vnde relinquitur, quod solus Deus miracula facere possit. Ad 1. verò argumentum ibidem, quod Angeli videantur posse facere miracula, respondet: quod Angeli aliqui dicuntur miracula facere, vel quia ad eorum desiderium Deus miracula facit, sicut & SS. homines dicuntur miracula facere; vel quia aliquod ministerium exhibent in miraculis, quæ fiunt: sicut colligendo pulueres, in resurrectione communi, vel huiusmodi aliquid agendo.

11. Sed cum non rarò mira quædam eueniant, quæ nec quoad substantiam, nec ratione subiecti, aut modi virtutem totius naturæ creatæ excedunt, neque tamen.

Da.

Dæmoni tribui possunt: eò quod ad veri Dei inuocationem, aut in veræ Religionis confirmationem fiant, alius præter tres dictos, miraculorum gradus, rectè à Maldero assignatur.

12. Quartus igitur, & omnium infimus miraculorum gradus est, cum Deus mirabilia quædam præter ordinem quidem naturæ corporeæ, non tamen supra virtutem naturæ Angelicæ, ministerio Angelorum efficit; vel vltro ad diuinitatis suæ, aut veræ religionis contestationem; vel inuocatus, & precibus illorum permotus, qui nõ aliunde, quàm à vero Deo sperant, quod petunt, neque si exaudiantur, alteri acceptum ferunt, quam ipsi. Horum, enim sincerissimam spem, & optimam fidem, veræq; religionis existimationē, vt Dæmones eiusmodi operibus (quæ secundum se, naturalem eorum virtutem non excedunt,) fallere, & ludibrio, contemptuque exponere permittantur, diuinæ prouidentia ac bonitati repugnat.

13. Neque dici potest, hæc talia immediatè à solo Deo, sine causis naturalibus effici, (quo casu in secundo, vel tertio miraculorum gradu essent,) cum ordo diuinæ prouidentia habeat, vt per creaturas suas operetur, maximèque Angelos, qui in ministerium eorum missi sunt, qui hæreditatem capient salutis. Certè solum Deum, talia efficere, nullo argumento demonstratur. Quartus igitur miraculorum gradus admitti debet, quæ *miracula ex prouidentia Dei*, iuxta Malderum rectè dixeris, quia licet, vires fortius naturæ non superent, adeoque secundum se miracula non sint: peculiari tamen prouidentia, Angelorum ministerio, præter ordinem naturæ corporeæ, Deus illa efficit.

14. Ta-

14. Talia complura leguntur in diuinis literis. Vt cum coram Gedeone Iudicum 6. Angelus summitate virgæ tetigit carnes, azymosque panes, ascenditque ignis de petrâ, & omnia consumpsit. Et 3. Reg. 18. orante Eliâ cecidit ignis Domini, & vorauit holocausta, & ligna, & lapides, &c. sequente paulo post pluuiâ grandi, post visam paruam nubeculam de mari ascendentem. Et Matth. 14. Petrus ambulauit super mare. Et Ioannis 21. discipuli mittentes rete in dextrum nauigij latus, non valebant illud trahere præ multitudine piscium, descendentesque in terram viderunt prunas positas, & piscem superpositum.

15. Quæ aliâque eiusdem generis, etsi secundum se Dæmones quoque, motu locali & actiuorum passiuorumque applicatione, efficere possint, vt ex Magorum operibus & historiis apparet, inter vera tamen miracula numeramur: & nō nisi à vero Deo in diuinitatis suæ testimonium edita credimus. Ea autem Angelorum ministerio perfecta esse, tam persuasum esse debet, quàm certum est ex sensu Theologorum & Philosophorum, Deum secundum leges prouidentie suæ, solum & immediatè ea non efficere, quæ creaturarum vires non excedunt, Angelorum maximè. Inter quos Virtutes vocari illos spiritus, per quos signa & mirabilia frequentius fiunt, asserit S. Greg. hom. 14. in Euang. Hunc autem miraculorum gradum, S. Thomas quoque agnouit, vt colligitur ex Resp. ad 3. a. 4. q. 114. p. 1. quam desumpsit ex S. Aug. l. 83. qq. q. 79. vbi ait: Cum talia faciunt magi, qualia sancti, diuerso fine, & diuerso iure fiunt. Isti enim faciunt quærentes gloriam suam, illi quærentes gloriam Dei. Et isti faciunt per quædam

Q

dam

dam priuata commercia, illi autem publica administratione & iussu Dei, cui cuncta creata subiecta sunt.

16. Quare non repugnat Deum quandoque etiam Dæmonum operâ & virtute naturali vti, ad ipsorum ignominiam, & diuinitatis, potentiaëque suæ manifestationem. Quo pacto Matth. 8. Marci 4. Luc. 8. iussit illos ire in porcos, & magno impetu grex præcipitatus est in mare ad duo millia. Quod propriâ quidem virtute Dæmones effecerunt, Christus autem non nisi ad diuinitatis potestatisque suæ testimonium retulit atque permisit, idq; inter signa Christi, sextum numerat S. Hieronymus l. 1. comment. in c. 8. Matthæi. Vbi illud discrimen aduerte, Dæmones non nisi inuitos, & coactos, ad Dei gloriam salutemque hominum, per eiusmodi mirabiles effectus promouendam, operam suam conferre, vt ex quorundam Sanctorum factis confirmari potest. Angeli autem, boni volentes, lubentésque obsequium Creatori suo & hominibus, non minùs in hisce miraculis efficiendis, quàm aliis ministeriis præstant eorumque operâ Deus ordinariè vti censetur, nisi aliunde constet, Dæmones veluti rebelles subditos, peculiari fine ad eiusmodi patranda compelli.

17. Ex quibus id deniq; conficitur, SS. Sacramentum quod Augustæ apud S. Crucem, supra quadringentos quadraginta annos, religiosè asseruatur, verè miraculosum esse ac censeri; etsi Angeli, sanguinis carnisque formam, applicando actiua passiuis, quod ipsis facillimū est, induxerint, & non ipse Deus immediatè, aut solus id egerit.

18. Vnde vterius sequitur esse verum miraculum,
 quar-

quarti gradus; non quidem secundum se, sed ex prouidentia Dei, qui Angelorum ministerio illud effecit vltro, ad veræ Religionis, & articulorum de SS. Eucharistiâ confirmationem; huncque sensum fidelium, per tot secula maximis prodigiis & miraculis aluit; & hucusque in piorum mentibus conseruauit Qui fide Christi Sacramentaliter præsentis, innumera à Deo beneficia postulârunt, neque ab alio quàm à Christo, in Sacrà illâ hostiâ perdurante, se accepisse credunt. Hos autem in re, diuinam gloriam vel maximè concernente, falli ac deludi, diuinæ prouidentia, & bonitati, vti existimamus, plurimum repugnat.

CAPVT II.

Quomodo eadem Apparitiones sub peregrinis formis, faciant ad bonos & Christianos mores.

Docent non abutendum Sacramento Eucharistia; Sacriligia cauenda, vt qua Deum habeant vltorem;
Non cum conscientia peccati illud accipiendum; Magnam vim esse orationis; Placere Deo renuntiationem mundi;
Nullâ irreuerentiâ accipiendum; di;
Suum illi honorem deferendum; Deo nihil esse occultum. &c.

I. Vemadmodum dictum est præcedenti capite, fidei negotium miris, insolitis, & prodigiosis rebus agi, incrementa sumere; conseruari, confirmari; ita dubium

Q 2

non